

[Stauning.]

føjelser, som vi maatte anse for nødvendige. Men da disse var udelukket, kunde det ærede Medlem ikke faa sit Ønske opfyldt om at komme ud i Befolkningen og stemple os som Toldtilhængere, hvad han formodentlig har gjort paa Forhaand, men som han altsaa ikke naaede at komme til i samme Udstrækning, som han havde ventet.

Den højtærede Statsminister gjorde i Dag Forsøg paa at forklare, hvad han mente med, at Socialdemokratiet virkede for at bryde Arbejdsvillien. Han omtalte, tror jeg, en Artikel, hvori der havde staaet, at i en saadan Tid som den nuværende kunde der være Grund til at nedsætte Arbejdstiden. Jeg forstaaer ikke Sammenhængen. Socialdemokratiet har intetsteds, jeg gentager det, intetsteds, taget til Orde for en Forringelse af Arbejdsvillien, for en Nedbrydning af Arbejdsvillien, for et langsommere Tempo. Tværtimod, vi har skrevet talrige Artikler, holdt talrige Taler, i hvilke vi har paavist Nødvendigheden af den Udvikling, som nu en Gang foregaar i den industrielle Liv med forøget Tempo, billigere Varer og derved større Omsætning. Den højtærede Minister gjorde ogsaa en Bemærkning om et Lønsprogsmaal, jeg havde nævnt; jeg havde sagt, at nogle og fyrretyve Kr. Ugeløn for Arbejdsmænd i Industrien ikke af os kunde erkendes for at være for høj. Jeg ved ikke, hvorfor Ministeren saa begyndte at tale om Normalløn. Derom har jeg ikke sagt noget, men jeg gentager, der findes mange Tusinde Arbejdere, som har nogle og fyrretyve Kroner som Ugeløn som Industriarbejdere. Vi kan ikke erkende, at dette er en Løn, som trænger til Nedsættelse, og den har mange Tusinde; den højtærede Minister kan se efter i Statistikken, han vil faa det bekræftet; der er mange Tusinde Arbejderfamilier, som lever af 1 500—2 000 Kr. om Aaret. Det staar i skrigende Misforhold, indrømmer jeg, til, hvad den højtærede Minister anser for Gennemsnitsløn, naar det drejer sig om Ekspertes i Erhvervsforhold: 1 000 Kr. om Maaneden til Formanden og 300 Kr. til en Rigsdagsmand af Venstre. Det anser man for passende der, medens godt 40 Kr. i Ugeløn til en Arbejder anses for at være for meget.

Den højtærede Minister taler vedblivende om Arbejdernes Vægning ved at indlade sig i Forhandlinger om Lønnedsættelse. Det er jo uhyre sjældent, at der foreligger et konkret Eksempel. Men der har dog foreligget et enkelt Tilfælde eller nogle enkelte Tilfælde. Jeg nævner for det første, at der har foreligget noget om, at Skibsreparationer

kunde tilvejebringes paa denne Maade for Landets Arbejdere, og den højtærede Minister kan sikkert ogsaa huske Historien om „Frederik den Ottende“, hvor Arbejderne tilbød en betydelig Lønnedgang og krævede, at man fra Værftets Side dokumenterede, hvad man der vilde gaa ned med i Fortjeneste, men det var Værftet, der nægtede at give Oplysninger om sin Andel i Nedgangen, og som Følge deraf lod det Arbejdet gaa fra Danmark til udenlandske Værfter. Det var ikke paa Arbejderne, at dette strandede. Jeg nævner endvidere Tekstilindustrien. Regeringen lod foretage en Undersøgelse af dens Forhold for at skaffe Klarhed over, hvorvidt Beskyttelsesforanstaltninger var nødvendige. Det endte med, at man indstillede, at der intet blev foretaget, thi det var Lønniveauet, der var galt, skønt Tekstilarbejdernes Lønninger er nogle af de usleste, der findes her i Landet. Desuagtet krævede man, at disse Arbejdere skulde trykkes længere ned. Men selv overfor denne Brutalitæt sagde Tekstilarbejderne, der blev spurgt af Ministeriet: Ja vel, vi afviser ikke en Forhandling, men før vi gaar ind i den, vil vi have Sikkerhed for, at der ogsaa sker noget til Fordel for Industrien, der sikrer os Arbejde. Hvis Ministeren vil gaa fra Fag til Fag af dem, der er kriserammede, vil han faa lignende Svar. De vil ikke afvise en Forhandling, under hvilken enhver gør sin Pligt, ikke afvise en Forhandling, hvor der forud sikres, at naar Forhandlingen er sluttet, gives der den Sikkerhed, som Ministeriet skylder at give for, at der virkelig ogsaa bliver Arbejde. Thi det vilde være den rene Galskab, om Arbejderne blindt kastede sig ind under en Løntrykkervirksomhed, uden at have den allerringeste Sikkerhed for, at der ogsaa bliver mere at bestille. Saa gale er Arbejderne heldigvis ikke; men det er det, den højtærede Minister Gang paa Gang kræver af dem, at de betingelsesløst skal underkaste sig og afvente, at denne Underkastelse maa ske giver Resultater. Den højtærede Minister har imidlertid aldrig givet det mindste Tilsagn om, at naar Arbejderne gjorde dette eller hint, vilde der ogsaa være Sikkerhed for, at de kom i Arbejde. Den højtærede Statsminister kan ikke give et saadant Tilsagn. Han vilde jo, som jeg ogsaa før har sagt i Dag, meget nødtigt se sine Teorier gennemført andre Steder end her hjemme. Jeg hørte nok den Flothed, hvormed han talte om, at det vilde være lykkeligt, om Arbejdsløsheden i England blev mindre, men det vilde slet ikke være lykkeligt for det danske Landbrugs Produktion, om den en-